

ЗАКОНОДАТЕЛНА ПОЛИТИКА НА ЯПОНСКАТА КОЛОНИАЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ В КОРЕЯ ПО ВРЕМЕ НА ОКУПАЦИЯТА

Асимилаторската политика, която Япония провежда целенасочено след пълната анексия на Корея, определя изцяло характера на законодателните мерки, наложени от японската администрация в страната.

Японските колонизатори създават система на управление, която има за цел да обсеби напълно националните богатства на покорената държава, да принуди корейския народ да стане верен поданик на японския император и да превърне Корея в свой удобен плацдарм за по-нататъшни завоевания в региона.

На 29 август 1910 г. е издаден *Указ № 319* на японския император, с който на Корея се определя статут на генералгубернаторство, оглавявано от японски генералгубернатор. Названието на новата територия от Те Хан – „Великата хан“, е заменено с Чосон – „Утринна свежест“. С това анексията на Корея е оформена юридически и придобива характер на военна диктатура.

На 30 септември 1910 г. е обнародван указ, според който цялата власт в новата губерния принадлежи на генералгубернатора. Официално той трябва да се отчита и да носи отговорност само пред японския император, но на практика има право да взема решения, без да ги съгласува с японското правителство. На негово подчинение са всички органи на управление, полицията и армията. В неговите ръце е законодателната, изпълнителната и съдебната власт. На практика властта му е неограничена, той има право да издава закони, да назначава или да уволнява държавните служители.

Страната е разделена на 13 провинции, всяка от които се управлява от японски генералгубернатор, а околийските, областните и районните администрации са управлявани от японски началници. В селските райони е установена феодалната система на кръговата отговорност, чиято стопанска функция е събирането на данъци.

Веднага след анексирането е въведен японският Граждански кодекс от 1898 г., който се базира на Германския граждански правен кодекс от 1896 г. и на някои нормативни разпоредби на френското гражданско право. Независимо от това корейското обичайно право запазва водещата си роля на регулатор на семейните и наследствените отношения.

През същия период са проведени реформи в съда и полицията. Създава се мрежа от военно-полицейски учреждения, увеличен е броят на затворите и полицейските участъци. Полицейските служители имат право да влизат без ограничение навсякъде, полицейската институция има право да бъде обвинител в съда и да получава съдебни пълномощия за ускорено съдопроизводство при грешни престъпления, без да предава обвиняемите на съдебните или на следствените органи.

На подчинение на японското генералгубернаторство са създадени специални органи на управление на отделни институции – Управление на железопътния транспорт, Управление на комуникациите, Временно управление за контрол и инспектиране на земите, с чиято помощ се цели да бъде постигнато по-ефективно икономическо подчинение на Корея.

След окончателната анексия в Корея рязко се променя съотношението между колониалния и националния капитал. За това в голяма степен допринасят редица дискриминационни декрети на японското генералгубернаторство.

Според тези законодателни актове се ограничава дейността на корейските предприемачи и се предоставят големи привилегии за японския капитал, особено по отношение на придобиването на земя в района на тяхната дейност. През м. декември 1910 г.

е приет *Закон за акционерните дружества*, който на практика не позволява на корейци да откриват нови предприятия.

Обнародованият през м. декември 1915 г. *Закон за минната промишленост* забранява издаване на лицензи на всички чуждестранни капитали, с изключение на японския, което осигурява неговия монопол в рудодобивната промишленост.

Със законодателни постановления колониалната администрация определя ключовите длъжности, на които е забранено да бъдат назначавани корейци. Тяхната заплата според законите се определя в размер, два пъти по-малък от заплатата на японските специалисти от същата категория.

Японските власти обаче съзнават, че не биха могли да загържат в подчинение страната единствено с методите на военна диктатура, затова още от самото начало на анексията търсят начини да си осигурят и социална опора сред населението. За тази цел е издаден *Декрет на Императора за подобаване отношения към лоялните*. Той гарантира на представителите на управлявалата досега династия в Корея, които изразяват подкрепа към японската администрация, определени привилегии.

Според този декрет крал Сунджонг, който управлява Корея от 1907 г., запазва титлата си и му се определя бюджетна издръжка в размер на 1,5 млн. йени. Висши титли на японската империя получават и 76 представители на управлявалата до анексията върхушка, заемали важни административни, военни и дипломатически длъжности. Те получават също и парични възнаграждения. На някои по-нисши чиновници от административния апарат, както и на част от конфуцианските проповедници също били изплатени, макар и символически, „дарения“ за лоялна служба на новата власт¹.

През 1910 г. е издаден *Указ за пререгистрация на земята*, който цели земите, за които няма документи за собственост, да бъдат предоставени във владение на генералгубернаторите на съответните провинции. В резултат на тази политика около 40% от обработваемите земи и 50% от горите стават собственост на япо-

нците. Японското генералгубернаторство и управляваните от него акционерни дружества, банки и частни компании стават едри собственици на експлоатираните земи. Монополът върху най-плодородните земи, водните ресурси, торовете, разпределителната мрежа на стоките създава възможности японската администрация и местната върхушка да ограбват продукцията на селяните. Увеличава се броят на арендагорите на земи и се задълбочава тенденцията към обедняване на селското население. Това води до сериозна криза в аграрния сектор. За да бъде овладяна кризата, през следващите години са издадени *Декрет за аренда на арбитраж* (1932) и *Закон за земята* (1933), чиято цел е да ускорят зараждането на капиталистически отношения в селските райони за срок до 10–12 години. Същността на тези законови актове е да осигурят законова база за създаването на класа от заможни селяни – собственици на земеделски земи в обеднените селски райони. Затова във всяко село ще се създават специални Комитети за регулиране на арендагорските конфликти, в които близат представители както на японската администрация, така и на по-заможните селяни.

В резултат от Първомартенското съпротивително движение през 1919 г. за японската администрация става ясно, че досегащата военна диктатура и нейната политика могат да доведат до неприятни за колониалното японско господство последици. Японското правителство е принудено да коригира своята колониална политика и да въведе промени в методите на управление. Издадени са редица укази и постановления, които са представени като израз на загриженост и благодеяние към корейските поданици.

На 20 август 1919 г. японският император издава *Указ за провеждане на културно управление*. Целта е да се потуши нарастващото недоволство на корейското население и да бъдат привлечени по-заможни корейци на страната на японското управление. Съгласно този указ системата на генералгубернаторството трябва да бъде променена. Допуска се някои административни постове да бъдат заемани от корейци и се разрешава на корейците да изразяват своите национални идеи чрез средствата за масова

¹ Курбанов, С. О. История Кореи с древности до начала XXI века. http://www.e-reading.biz/chapter.php/1007889/149/Kurbanov%20Istoriya_Korei_s_drevnosti_do_nachala_XXI_v.html

информация. Обещават се равни права на корейците и японците, свобода на словото, осигуряване на по-добри условия на труд, мерки за подобряване на инфраструктурата и на образователната система.

Издадени са декрети, според които коренното население на Корея и японските преселници имат равен достъп до образование. В действителност обаче са създадени две отделни образователни системи – едната е предназначена за корейските деца и е твърде примитивна, а другата е модерна и е за децата на японските колонизатори.

Издаден е *Закон за свобода на организациите*, който предоставя и политически права като свобода на словото и печата. На практика обаче се засилва полицейското наблюдение и контрол над корейските вестници и списания.

Предвижда се в провинцията да се създадат органи на корейско самоуправление. Разрешава се длъжността генералгубернатор да бъде заемана не само от военни, но и от цивилни лица.

Тази нова политика обаче на практика не предоставя на корейците повече свободи и гаранции за известна независимост. Наред с официално декларираните възможности за права и свободи на корейците японската администрация засилва дейността на ресивния апарат – от една страна се афишира премахването на жандармерията, но от друга страна около 3,5 пъти се увеличава броят на полицейските управления и техните служители. Освен това след възникването на патриотични организации обявените първоначално права и свободи са ограничени от *Закона за поддържане на общественото спокойствие*, действащ в Япония от 1925 г. и приложен изцяло в колонията.

Това т.нар. „културно управление“ продължава почти десет години.

Япония, която има значителна роля в световната икономика и засегната сериозно от световната икономическа криза, възникнала в периода 1929–1933 г., а това неизбежно се отразява и на Корея. Назначеният през 1927 г. нов генералгубернатор Угаки Кацусиге въвежда военно положение в губернията.

Издаден е *Закон за контрол над корейската промишленост*, според който тя изцяло трябва да работи за нуждите на отбранителната система на Япония. Създадени са около 1300 нови предприятия за производство на продукция, необходими за сферата на отбраната. Нараства броят на корейските предприемачи и на работническата класа, ръстът на промишлеността значително се увеличава.

Икономическият ръст, който бележи корейската промишленост през този етап, всъщност не е в полза на корейския народ. През този период японската колониална администрация целенасочено провежда изключително асимилаторска политика, насочена към унищожаване на корейската нация. През 1937 г., след началото на японско-китайската война, е издаден *Указ за забрана на използването на корейския език в държавните институции*. През 1938 г. е преустановено преподаването на корейски език в училищата и японският език бива наричан „роден език“.

През 1939 г. е издаден *Указ за замяна на корейските имена с японски*. Официалната причина, изтъкната за този акт, е разпространяваната от началото на 30-те години теория, че корейците и японците имат общи етнически корени, като японците са доминиращи и затова има основание постепенно всички корейци да станат японци. Така корейците трябва да служат на японския народ и да се борят за неговия просперитет. Във връзка с това през февруари 1938 г. е обнародван *Закон за набиране на корейски доброволци в имперските сухопътни войски*. През 1942 г. в корейските училища е въведено задължително военно обучение, а от 1943 г. в армията се призовават и ученици.

Обнародваният през 1938 г. *Закон за всеобща мобилизация в името на държавата* обслужва все по-нарастващите нужди на японските агресори от използването на материалните и трудовите ресурси на Корея. Така безпрепятствено и напълно „законно“ японската колониална администрация разполага с всички ресурси на анексираната корейска страна за военни нужди.

В периода 1941–1945 г. действа *Закон за регулация и разпределение на зърнените култури на Корея* и в съответствие с него око-

ло 40–60% от селскостопанската продукция се отнема в полза на военните.

През август 1944 г. излиза *Указ за служба на жени в отряди на саможертвата*. В тези отряди насилствено се включват момичета и жени на възраст от 12 до 40 години. Те са изпращани в японските военни подразделения и са принуждавани да прости-туират, като официално се наричат „жени, осигуряващи комфорта на войниците“.

Тези законодателни актове пренебрегват установените международни правилници за действия в окупирани територии и грубо нарушават правата на човека и всички общочовешки морално-етични норми. Така системата на чуждестранно поробване, която въдворяват японците, и нейната законодателна основа се оказват по-жестоки, отколкото повечето колониални структури на другите имперски гържави от този период. Затова след освобождението на Корея от японското колониално господство изкореняването на насила наложената законодателна система и замяната ѝ с нова, действаща в полза на интересите на корейците, се оказва сложна и трудна задача. Този процес е съпроводен с редица специфични особености, породени от последвалото разделение на Корейския полуостров и създаването на две гържави – Република Корея и Корейска народно-демократична република.

ЗАКОНОДАТЕЛСТВО НА РЕПУБЛИКА КОРЕЯ

ПЪРВИ СЪПКИ, ПРЕДШЕСТВАЩИ СЪЗДАВАНЕТО НА ЗАКОНОДАТЕЛЕН ОРГАН В ЮЖНАТА ЧАСТ НА КОРЕЙСКИЯ ПОЛУОСТРОВ

Непосредствено след освобождението от японската окупация, през м. август 1945 г., в южната част на Корейския полуостров е създаден *Комитет за подкрепа на националната независимост* под ръководството на лидера на националистическото движение Йо Унхънг. В състава на Комитета влизат умерени националисти и лявоориентирани дейци.

Комитетът се обявява за защита на основните демократични свободи в обществено-политическата дейност, за правото на създаване на доброволни патриотични групи за поддържане на обществения ред и недопускане на анархия. Освен в Сеул организационни структури на Комитета възникват в много провинциални градове и по-малки селища на юг. На 6 септември 1945 г. Комитетът свиква конференция от 600 народни представители, които избират Комитет за подготовка на проект за Конституция. Конференцията провъзгласява създаването на Корейска народна република и обнародва *Политическа програма за деколонизация и път към национално възрождане*. Програмата предвижда:

- Създаване на политически и икономически независима суверенна корейска държава;
- Прогонване не само на японските колонизатори, но и на колаборационистите от политическата, икономическата и културната сфера;
- Пълна и безвъзмездна конфискация на колониалната собственост.